

LENTELEED

ingezonden door

Pieter Jan Hegenbart

Eén zwaluw maakt nog geen zomer. Hoe bitter die waarheid toch smaakt, ontdekte op een sombere maandagochtend in 1991 een kleine dappere Gierzwaluw, zojuist teruggekeerd van een reis van vele tienduizenden mijlen over woestijnen, oceanen, alpen en dalen. De Gierzwaluw was al twee weken later in verband met bar en boze omstandigheden onderweg. Hij had op z'n reis hier naar toe al gehoord dat de Boeren- en Huiszwaluwen hem waren voorgegaan en dat het er in Amsterdam dit jaar somber voorstond; maar zo somber als het werkelijk bleek te zijn, dat had hij in z'n stoutste dromen niet durven verwachten.

Gierzwaluwen hebben het met het vinden van geschikte nesten al niet zo makkelijk. Ze kunnen niet lopen, slechts moeizaam kruipen. Op het land zijn ze eigenlijk invalide. Ze leiden een vliegend bestaan, bij dag en bij nacht, zon en maan, regen en wind, dat zij - noodgedwongen - slechts onderbreken voor voortplantingswerkzaamheden. En dan moet zo'n nest wel voldoen aan alle eisen die een gehandicapte aan zijn behuizing stelt.

Op de hoek van Spiegelgracht en Weteringschans had onze vriend van oudsher zijn familienest gehad. In het pand "v/h Amsterdam Diamonds", een statig herenhuis. Onder een lekkere loden daklijst zat een prachtige op maat gemaakte ingang, waar hij, na een lange glijvlucht, precies doorheen paste. Met z'n broertjes en zusjes was hij vanuit dat gat nog getuige geweest van de ont-ruiming van de Grote Wetering. Met precisienavigatie had hij zijn oude nest weer in de peiling gekregen, het zag er dit jaar prachtig uit.

Maar o wee, wat was dat nou? Het nest was dicht, afgesloten. Ambachtelijk schilderwerk en een dikke lik stopverf hadden onze gevederde vriend en zijn aanstaande gezin dakloos gemaakt.

De Gierzwaluw vloog vertwijfeld een paar rondjes rond het nog aanwezige steigerwerk. Ontheemd. Berooïd van huis en haard. Wat te doen? Naar het Hirschgebouw met al die spreeuwen? naar het Rijksmuseum met al die brommers? Naar de Dam met al die duiven? Ik weet het niet. Maar wel weet ik dat de aanblik van dit dierenleed mij diep raakt. Misschien wel dieper dan televisie-beelden uit verre landen. Gek hè? Misschien is dat andere wel te onvoorstelbaar....